

Με ταπεινώνει μπροστά στους άλλους

/ Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα

Αληθινή ιστορία

Τό 'λεγε καί τό ξανάλεγε τό παράπονό της γιά τόν σοβαρό άνδρα της, τον Άργυρη, η Ελένη σ' έμπιστη φίλη της, τή Δέσποινα: «Δέσποινά μου, νά σου πώ: Ό Άργυρης συνέχεια μέ ταπεινώνει μπροστά στους άλλους. Όπου κι άν βρεθούμε, σέ σαλόνια ή σέ κήπους, στό χωριό ή στήν πόλη, μέ φιλικά ή μέ λιγότερο γνωστά ζευγάρια, ο άνδρας μου συχνά θά πετάξει ένα άρνητικό σχόλιο γιά μένα... γιά τά γλυκά πού κάνω, γιά τή δουλειά μου, γιά τις μικρές μου άστοχίες ή παραλείψεις. Κείνη τήν ώρα έγώ σιωπώ, κάνω τήν άδιάφορη. Κάποιες φορές όμως άνοιγω τό στόμα μου καί λέω κάτι πάνω στήν έπικαιρότητα ή άλλα... καί άκούω πάλι άπό τόν ίδιο μπροστά στούς άλλους νά μου λέει: "Σώπα, δέν τά ξέρεις καλά έσύ, Ελένη μου!". Σ' όλα μού βρίσκει λάθη ό άνδρας μου, Δέσποινά μου».

Είχε δίκιο νά λυπάται ή Ελένη. Τήν μείωνε καί τήν πρόσβαλλε συχνά ό άνδρας της

μέ εξυπνο άλλά καί μέ άστεϊο τρόπο, πάντοτε όμως άπαλά. Σπάνια τής μιλούσε πικρά. Δέν τά 'λεγε ό Άργυρης - δικηγόρος ήταν - μέ έμπαθεια όσα τής έλεγε. Τήν άγαπούσε πολύ τή γυναίκα του, τή λάτρευε. Γιατί από τά πρώτα χρόνια τού γάμου τους τού είχε φανερώσει ήπιο καί στοργικό χαρακτήρα.

Όμως ή Ελένη τά λόγια τού άντρα της τά 'παίρνε κατάκαρδα, τά 'νιώθε φαρμάκι πού τό 'πίνε λίγο-λίγο. 'Έπεφτε νά κοιμηθεί καί ό λογισμός τήν έτρωγε. «Πάλι σ' τά είπε, πάλι σέ ντρόπιασε». Ξυπνούσε! Έκανε τό σταυρό της! Κοιμόταν πάλι. Τό πρωί έπαιρνε τις άποφάσεις της κάτω από τά εικονίσματα. Φρόντιζε νά 'ναι χαρούμενη, μά κάποτε τά θυμόταν όλα καί βούρκωνε.

-Μήν τά μετράς τά λόγια τού άνδρα σου, τής έλεγε ό Πνευματικός της ό παπα-Φώτης. Άς μήν έχει έξομολογηθεί άκομη, έχει χρυσή καρδιά ό Άργυρης σου. Μίλησέ του γιά καλούς τρόπους καί θ' αλλάξει... Κάνε προσευχή, ύπομονή καί μίλησέ του... Θ' αλλάξει.

Τά ίδια τής είπε σήμερα καί ή φίλη της ή Δέσποινα:

-Μή στενοχωριέσαι, Ελένη μου. Έχεις άνδρα «μάλαμα». Έχει βέβαια έναν αύθορμητισμό πού ξεπερνά τά όρια. Όμως τά λόγια του δέν βγαίνουν από κακία ούτε από ζήλεια. Μίλησέ του καί θά δεις...

Η γυναίκα δέν άντεξε. Τό άποφάσισε. Τόλμησε καί μίλησε. Διάλεξε μιά ήσυχη μέρα, κρύα μά ήλιόλουστη, χειμωνιάτικη μέρα. Κυριακή ήταν, μετά τή Λειτουργία, είχε κοινωνήσει καί είχε όλη τήν ειρήνη μέσα της.

Ξεκίνησαν καί οί δυό τους γιά τήν παραλία στό Φάληρο. Περπάτησαν στό ύψωμα πάνω από τήν άκροθαλασσιά στον διαμορφωμένο πεζόδρομο. Όλα ήταν τόσο φωτεινά σήμερα!... Τρεις γλάροι ζύγιζαν τά φτερά τους κι έκαναν παιχνίδια μέσα στις πνοές τού κρύου άνεμου, κάτω από τις άκτινες τού χειμωνιάτικου ήλιου μέ φόντο τό καταγάλανο χρώμα τού ούρανού.

Περπάτησαν γιά ώρα άμιλητοι, στοχαστικοί... Κάποια στιγμή κάθισαν στό καφενείο. Παρήγγειλαν μιά βανίλια καί έναν καφέ καί ένα τσάι. Τό 'πίναν κι άγνάντευαν ήσυχα τό Σαρωνικό. Τό νησί τής Αίγινας φαινόταν πεντακάθαρα. Άγνάντευαν κι ήρθαν στό νοῦ τους δυνατές ένθυμήσεις από τις πρώτες γνωριμίες τους. Θυμήθηκαν τόν άγιο Νεκτάριο, πού τόν είχαν επικαλεσθεί γιά νά πρεσβεύει στον Κύριο νά στεριώσει τήν πρώτη άναμεταξύ τους άγαπη. Θυμήθηκαν τήν εύχή τού εύλαβικού ιερέα πού τήν ήμέρα πού τούς είχε στεφανώσει τούς είχε πει: «Σάς εύχομαι νά ζήσετε ισόβια εύτυχισμένοι. Τίποτε νά μή διαταράξει τή χαρά καί τή γαλήνη σας. Καί άν κάποτε έρθουν φουρτούνες μικρές ή μεγάλες, φανερές ή κρυφές, νά ξέρετε πώς ό μόνος δρόμος γιά τή γαλήνη είναι ή "έν Χριστώ"

ειλικρινής αμοιβαία άνακοινωτικότητα καί ή ταπεινή ύπακοή τού ένός πρός τόν
άλλον»...

Τώρα είχε φθάσει ή ώρα τής άμοιβαίας άνακοινωτικότητος. Θά γινόταν ένας
μικρός άπολογισμός, μιά άναθεώρηση, ένα άνοιγμα καρδιάς... Όλα τούτα τά 'χε
έτοιμα τώρα ή 'Ελένη. Κάποια στιγμή έντελώς άπροσδόκητα γιά τόν άνδρα της
άνοιξε τό στόμα της καί τού λέει άπλα τής καρδιάς της τό κρυμμένο παράπονο:

-Άργυρη μου, όλα τόσο καλά μάς πηγαίνουν στή ζωή μας. Τά παιδιά μας έχουν
ύγεια καί είναι καλά άποκαταστημένα μέ δουλειές κερδοφόρες... Καί μείς δόξα τώ
Θεώ μέ τήν ύγεια μας τόσο γεροί είμαστε... Όμως έχω καί κάτι, χρόνια τώρα τό
'χω φυλαγμένο. Δέν άντέχω νά μή σ' τό πώ! Μέ πονάει, μέ πικραίνει κάποιες ώρες
ό χαρακτήρας σου. Δέν θέλω νά σέ πικράνω, μά θά σ' τό πώ: Μέ πιέζει ή
συμπεριφορά σου, όταν είμαστε μπροστά σέ τρίτους. Όταν μιλάς γιά μένα,
αισθάνομαι πώς μέ μειώνεις, μέ σκοτώνεις. Πάντα λάθη βρίσκεις. Καί τά λές καί
μέ άστείο τρόπο καί μέ καμάρι. Μήν κοιτάς πού τότε χαμογελώ ή άδιαφορώ ή
άλλαζω τήν κουβέντα... Σέ παρακαλώ, Άργυρη μου. Άν σέ κάτι διαφωνείς καί δέν
σ' άρέσει πάνω μου, πές μου το κρυφά, ιδιαιτέρως, μέ άγάπη καί εύγένεια. Καί θά
σ' άκούσω. Γιατί έχεις καλή κρίση καί δύσκολα λαθεύεις...

Άκουγε ο Άργυρης μέ σκυμμένο τό κεφάλι. Φανέρωνε ταπείνωση καί μεταμέλεια μ'
αύτή του τή στάση. Δέν τό είχε όμως ώς τώρα καταλάβει πώς ο αύθορμητισμός,
γιά νά 'ναι ώραϊος, πρέπει νά 'χει σύνεση καί όρια. Καί πήρε τήν άπόφαση καί τό
'πε:

-Ελένη μου, συγχώρα με πού χρόνια τώρα σέ πίκραινα τόσο... Δέν τό καταλάβαινα.
Ποτέ δέν ένιωσα κακία γιά σένα. Σ'τό ύπόσχομαι όμως, άπό τώρα θά προσέχω ποτέ
νά μή σέ ταπεινώνω καί νά μή σέ προσβάλλω μπροστά σέ άλλους. Καί ό,τι λέω, θά
τό λέω πάντα εύγενικά καί διακριτικά. Στήν ώρα του. Προσευχήσου νά τό πετύχω...

Όλα είναι τόσο όμορφα μετά άπό μιά άμοιβαία ταπεινή καί ειλικρινή συνεξήγηση.
Τό 'χουν άναγκη αύτό νά τό κάνουν συχνά όσοι άγαπιούνται πολύ.

Γιατί μόνο τότε άνακαλύπτει ο ένας τόν άλλον άληθινά. Καί ή άγάπη ξέρει τότε νά
συγχωρεί βαθιά καί νά διορθώνει άποτελεσματικά τά λάθη καί τών δύο.